

R E G U L A M I N W E W N E T R Z N Y

Zboru Chrześcijan we Wrocławiu Zboru Filialnego Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu

REGON 020040053

(CHRZEŚCIJAŃSKA WSPÓLNOTA BRATERSKA)

PREAMBUŁA

GENEZA

Chrześcijańska Wspólnota Braterska powstała w 1993 roku i prowadziła działalność nieformalnie jako związek wyznaniowy nieposiadający osobowości prawnej w ramach Zboru domowego. Od 2004 roku działa pod urzędową nazwą „Zbór Chrześcijan we Wrocławiu Zbór Filialny Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu”.

Wspólnota nawiązuje do nowotestamentowego chrześcijaństwa oraz ruchu odrodzeniowo-reformacyjnego określanego w literaturze przedmiotu drugą bądź alternatywną reformacją i jest kontynuatorką niektórych jego idei obecnych u anabaptystów, mennonitów, szwenkfeldystów oraz wspólnot chrześcijańskich o charakterze ewangelicznym, baptystycznym i zielonoświątkowym rozwijających się na ziemiach polskich. Podstawą jej rozwoju i nauczania były i są najbardziej uniwersalne zasady pobożności i formy organizacyjno-liturgiczne oraz metody interpretacji Pisma Świętego wypracowane przez rozwijające się w Polsce społeczności chrześcijańskie o charakterze ewangeliczno-zielonoświątkowym, działające zarówno w ramach Zboru domowego, jak i zrzeszone w latach 1947/53-1987 w Zjednoczonym Kościele Ewangelicznym (ZKE).

Doktrynalnie i organizacyjnie została ukształtowana w drugiej połowie lat 80. i pierwszej połowie lat 90. na skutek dwojakiej opozycji: z jednej strony do doktryny pozytywnego wyznania, ewangelii sukcesu i nowych form liturgii o charakterze estradowo-widowiskowym, napływających z USA i Europy Zachodniej do wspólnot należących do nurtu Chrześcijan Wiary Ewangelicznej i Stanowczych Chrześcijan (w latach 1953-1987 należących do ZKE), z drugiej wobec niektórych rodzimych form pobożności zewnętrznej (będących pokłosiem pietystycznych, purytańskich i ascetycznych idei obecnych w chrześcijaństwie w ogóle), wyrażającej się niekiedy rozbudowanym systemem zakazów i nakazów, sugerujących, że zbawienie można osiągnąć poprzez określone uczynki i że źródło zepsucia moralnego człowieka nie pochodzi z niego samego, ale jest skutkiem czynników zewnętrznych, takich jak zdobycze cywilizacji i kultury oraz edukacja.

W procesie swojego kształtowania się, w oparciu o duchowo-egzystencjalne doświadczenia swoich członków i współczesną krytykę historyczną teologii chrześcijańskiej oraz badania współczesnych biblistów, Wspólnota dokonała merytorycznej weryfikacji wielu doktrynalnych przekonań i tradycji wyznaniowych obecnych w nurcie odrodzeniowo-reformacyjnym, ewangelicznym, baptystycznym i zielonoświątkowym na rzecz nowotestamentowych treści mających swoje uzasadnienie w teologii biblijnej.

DOKTRYNA

Istotą wiary chrześcijańskiej jest to, że na zbawienie nie można sobie zasłużyć uczynkami, ale pochodzi ono z łaski i jest darem Boga przez i w Chrystusie, doświadcza się go na skutek upamiętania i nawrócenia się (pokuty) poprzez przeżycie duchowego odrodzenia, zmiany myślenia, przez wiarę i posłuszeństwo Słowu Bożemu oraz życie nie według cielesnej, starej natury w Adamie, a według ducha w nowym stworzeniu przez i w Chrystusie dla Boga. Tym samym doktryna Wspólnoty opiera się na opozycji wobec teorii *ex opere operato* – przekonania, że akty religijne takie jak modlitwa, chrzest czy łamanie chleba (komunia) mają znaczenie niezależnie od stanu duchowego osoby je praktykującej – przejawiającej się też w protestanckiej nauce o predestynacji i usprawiedliwieniu przez samą tylko wiarę, tj. poza doświadczeniem duchowej odnowy i rozwoju. Innymi słowy, nawiązuje do idei nurtu odrodzeniowo-reformacyjnego, dla którego

samo praktykowanie rytuałów religijnych i wyznawanie nowotestamentowych zasad nie wystarcza do zbawienia, jako że „wiera bez uczynków jest martwa” (Jak. 2:26)¹. Mowa tu o uczynkach, do których Bóg stworzył człowieka, czyli dokonywanych na skutek łaski poprzez wiarę i życie w nowym stworzeniu, a więc przez i w Chrystusie ku chwale Boga, w myśl słów: „Przez Niego bowiem zostaliśmy stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg wcześniej przygotował, abyśmy w nich postępowali” (Efez. 2:10). Tylko uczynki i postawy mające swe źródło w Chrystusie, tj. w posłuszeństwie Jego Słowu i w mocy Ducha Bożego nazywane są w Piśmie dobrym uczynkami, do których też nawołuje apostoł Paweł: „Polecam więc: postępujcie według ducha, a nie spełniajcie pożądania ciała (...)” (Gal. 5:16-25). Toteż nasze własne uczynki w starym Adamie, zarówno te dobre, jak i złe, niekiedy także uczynki ludzi nawróconych – tj. odrodzonych duchowo, mogących żyć według ducha, a wracających w swojej relacji z Bogiem do „zakonu” – dokonywane nie przez wiarę i z wiary, a „z ciała”, są w myśl nauki apostoelskiej martwe i nie mają w oczach Boga żadnego znaczenia. Zapewne altruizm, uprzejmość, uczciwość, lojalność itp. przejawiane w ramach upadłej natury człowieka, jak i przestrzeganie przez nawróconych wracających w myśleniu i działaniu do „zakonu” określonych praktyk religijnych („nie bierz, nie próbuj, nie dotykaj”, Kol. 2:20-23) czy niektórych zasad moralnych (typu: „nie kradnij”, „nie cudzołóż”) są dobre dla ludzi i przynoszą społeczeństwu korzyści, ale nie liczą się w oczach Boga, bo nie wynikają z mocy zbawczej doświadczanej poprzez wiarę i posłuszeństwo Słowu Bożemu w Chrystusie (Gal. 3:1-12). Można być dobrym człowiekiem, moralnie poprawnym, przy tym bardzo religijnym, zaangażowanym w modlitwie, życiu określonej wspólnoty religijnej, pomagać biednym, chorym, jednak w kontekście uzyskania zbawienia i życia z Bogiem nie ma to znaczenia. Na skutek upadku Adama: „Nikt nie jest sprawiedliwy, (...) wszyscy złądzili, razem stali się nieużyteczni, nikt nie czyni dobra” (Rzym. 3:10,12). Tym samym uczynki w starym, nieodrodzonym duchowo Adamie dokonywane są w upadłym stanie człowieka, w poczuciu jego własnej sprawiedliwości i bycia jak Bóg (por. 1Moj. 3:5). Wobec świętości Boga są jak „skrwawiona szata”².

Przy tym chrześcijańska wiara jest zaufaniem Bogu i wyraża się w decyzjach i działaniach opartych o Boże Słowo; nie tyle jest zatem wiarą „w Boga”, ile „Bogu”. Nie wynika też z żadnego ruchu, konieczności, natury czy innych rozmaitych fałszywych przesłanek racjonalizujących istnienie „bytu najwyższego”. Apostoł Paweł pyta: „Gdzie mędrzec? Gdzie nauczyciel Prawa? Gdzie badacz tego wieku? Czy Bóg nie uczynił głupstwem mądrość tego świata? Skoro bowiem z pomocą mądrości świat nie potrafił poznać Boga w Jego mądrości, spodobało się Bogu przez głupstwo głoszonej nauki zbawić tych, którzy wierzą. Toteż gdy Żydzi domagają się znaków, a Grecy szukają mądrości, my głosimy Chrystusa ukrzyżowanego, który jest zgorszeniem dla Żydów, głupstwem dla pogan, a dla tych, którzy są powołani, zarówno Żydów, jak i Greków, Mesjaszem, mocą Boga i mądrością Boga” (1Kor. 1: 20-24). „Głosimy wprawdzie mądrość wśród doskonałych, ale nie mądrość tego świata ani władców tego świata, którzy przemijają. Przeciwnie, głosimy mądrość Boga, pełną tajemnic i zakrytą (...), której nie poznał żaden z władców tego świata” (1Kor. 2:6-8). Innymi słowy, chrześcijańska wiara opiera się na doświadczeniu zbawczej mocy Boga w życiu człowieka, a nie na kalkulacji rozumu czy rzekomych dowodów naukowych.

¹ Wszystkie odniesienia biblijne według tłumaczenia: *Biblia Ekumeniczna, to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu. Przekład Ekumeniczny z języków oryginalnych*, Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa 2017.

² Iz. 64:5. Zwrot ten nawiązuje do szaty, która nie nadaje się do sprawowania kultu w świątyni, tj. przebywania w obecności Boga (por. Iz. 6:5n).

STATUS I CEL

Odnosząc się z szacunkiem do opartego na Piśmie Świętym teologicznego dorobku Kościoła, Wspólnota przyznaje, że jest jednym z ogniw w łańcuchu wielu pokoleń, częścią Kościoła Powszechnego, na który składa się Lud Boży Nowego Przymierza będący mistycznym Ciałem Chrystusa, którego On jest Głową.

Kościół skupiającego na przestrzeni historii zbawienia odrodzonych przez Słowo, z wody i z Ducha Świętego, świadomych swojej wiary uczniów Chrystusa, którzy w akcie powołania i wiary tworzą braterskie społeczności, czyli widzialny Kościół wyrażający się w zewnętrznych aktach wiary, tj. w modlitwie, nowotestamentowym chrzcie, łamaniu chleba, manifestacji darów duchowych i w postawie moralnej, która nie chce kompromisu ze światem, ale też nie żąda ucieczki od świata i nie głosi pogardy do życia.

Przy tym Wspólnota jako organizacyjnie dostrzegalny w tych aktach wiary Kościół nie jest samoistnym celem samym w sobie, któremu miałyby być podporządkowane wszystkie wartości. Bo też Prawda nie jest tam, gdzie jest określony Kościół, ale Kościół jest tam, gdzie jest Prawda. Kościół nie może ani ograniczać dostępu do Prawdy, ani też narzucać jej wyboru; może jedynie pomóc do niej dążyć – człowiek w sprawach o charakterze ostatecznym, czyli w sprawach dotyczących zbawienia, odpowiada sam za siebie. Nie zmienia to jednak faktu, że nie ma zbawienia poza Kościołem; nie w znaczeniu przynależności do formalno-prawnie zinstytucjonalizowanych wspólnot, ale do duchowej wspólnoty ludzi odrodzonych i bezpośrednich z nimi relacji braterskich opartych na wspólnym wyznawaniu biblijnych prawd wiary. Nie istnieje zbawienie w pojedynkę, tj. poza wspólnotą braterską wyrażaną w widzialnym Kościele. „Gdzie bowiem dwóch albo trzech gromadzi się w Moje imię, tam jestem pośród nich” (Mat. 18:20).

Misją zatem Wspólnoty jest działanie wobec człowieka tak, by jego sumienie zostało uwolnione od skrępowania przez nieuprawnionych pośredników i stało się bliskie autorytatywnego głosu Boga, tj. Słowa Bożego zawartego w Piśmie Świętym, nie zaś kulturowych i religijnych rozmaitych urojeń „opartych na przekazie ludzkim, na żywiołach świata, a nie na Chrystusie” (Kol. 2:8). Prawdziwa wiara nie jest z kultury, lecz z łaski, przy tym rodzi się w wolności przez przyjęte Słowo, które „uznane (...) nie za słowo ludzkie, ale (...) za Słowo Boga, (...) działa w (...) wierzących” (1 Tes. 2:13). Toteż w oparciu o historyczną krytykę teologii chrześcijańskiej oraz badania współczesnych biblistów nad treścią Pisma Świętego, Wspólnota dąży do oczyszczenia się z niebiblijnych poglądów poprzez nauczanie nowotestamentowych treści i realizację idei doktrynalno-organizacyjnych z czasów apostołskich. Towarzyszy jej w tym głęboka świadomość faktu, iż rozwój każdej religii, podobnie jak kultury, jest zawsze jednokierunkowy; nie sposób ani powrócić do epoki pierwotnego chrześcijaństwa, ani go też w jego pierwotnej istocie odtworzyć. Nie oznacza to jednak, że idee zawarte w Nowym Testamencie nie mogą być podstawą i inspiracją doświadczenia religijnego, w oparciu o które powinny być budowane współczesne struktury Kościoła oraz relacje między wiernymi a Bogiem.

STOSUNEK DO INNYCH WYZNAŃ

Żadna wspólnota wyznaniowa odwołująca się do prawd zawartych w Piśmie Świętym nie może ignorować faktu, że Kościół w wymiarze mistycznym, duchowym jest jeden co do swojej istoty i wyrazu biblijnych aktów wiary: „Fundamentu bowiem nikt nie może położyć innego niż ten, który jest położony, a którym jest Jezus Chrystus. Czy zaś ktoś buduje na tym fundamencie ze złota, srebra, szlachetnych kamieni, drewna, trawy, słomy – dzieło każdego stanie się jawne. Dzień ten bowiem uczyni je jawnym, ponieważ w ogniu się objawi i dzieło każdego, jakie jest, ogień wypróbuje” (1Kor. 3:11-13).

Toteż na tle wielości współczesnych wyznań chrześcijańskich, niezależnie od ich odrębności narodowej czy organizacyjnej ukształtowanej w odmiennych warunkach historycznych, w kontekście odwoływania się tych wspólnot bądź ich poszczególnych

członków do biblijnych treści w życiu osobistym, społecznym i ustrojowo-liturgicznym w ramach biblijnie dopuszczalnej heterodoksji, Wspólnota uznaje je za braterskie zarówno w wymiarze mistycznym, jak i doczesnym, wyrażającym się w bezpośrednich relacjach osobowych i w widzialnych formach kultu, takich jak nowotestamentowy chrzest wodny, postawa moralna, łamanie chleba, modlitwa czy chrzest w Duchu Świętym.

Nie oznacza to, że Wspólnota, odwołując się do treści nauki apostoelskiej i idei ciała Chrystusa jako Kościoła Powszechnego, nie dostrzega różnic między „złotem, szlachetnymi kamieniami” a „drewnem, trawą czy słomą”, widocznych w niebiblijnych postawach wielu chrześcijan, czy też rozmaitych nadużyć ze strony niektórych nauczycieli (biskupów, przebiterów i diakonów), którzy mają ideowy i duchowy wpływ na określone denominacje, związki wyznaniowe i pojedyncze Zbory i przed którymi to sam Chrystus i apostołowie przestrzegali Kościoła.

Wspólnota ma jednak głęboką świadomość, że „wszyscy (...) często błądzimy” (Jak. 3:2) i że „Słowo Boga nie wyszło od nas i nie tylko do nas dotarło” (por. 1Kor. 14:36). To zaś napawa bojaźnią, by nie odmówić braterstwa tym, którzy wprowadzie „nie chodzą z nami”, ale też w imię wspólnie wyznawanej wiary „nie są przeciwko nam” (por. Mar. 9:39-40). Wspólnota nie odmawia zatem braterstwa wszystkim tym, którzy w wyniku aktu wiary nawrócili się, wyznali swoje grzechy, przyjęli nowotestamentowy chrzest i są zdeklarowanymi członkami określonej wspólnoty chrześcijańskiej odwołującej się w swym nauczaniu do treści Pisma Świętego. Tym samym Wspólnota łamie chleb z „uświęconymi przez Jezusa Chrystusa, powołanymi na świętych wraz ze wszystkimi, którzy w jakimkolwiek miejscu, u siebie i u nas, wzywają imienia naszego Pana, Jezusa Chrystusa” (1Kor. 1:2). Także i oni bowiem są Chrystusowi, skoro w oparciu o biblijne prawdy wiary doświadczyli „zbawczej łaski Boga, która wychowuje nas, abyśmy odrzucili bezbożność i światowe pożądania, a żyli na tym świecie roztropnie, sprawiedliwie i pobożnie” (Tyt. 2:11-12).

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE

Art. 1.

1. Zbór Chrześcijan we Wrocławiu Zbór Filialny Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu, zwany dalej Zborem, jest związkiem wyznaniowym zrzeszającym chrześcijan, na zasadzie dobrowolności, którzy wyznają nowotestamentowe zasady doktrynalne, liturgiczne i moralne, jak i organizacyjne zawarte w Regulaminie Wewnętrznym.
2. Zbór działa na podstawie Uchwały Rady Starszych Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu z dnia 10. 10. 2004 r. w trybie art. 19 pkt 3 i posiada osobowość prawną zgodnie z art. 2 pkt. 2 Statutu Zboru Ewangelicznego „Agape”.
3. Regulamin Wewnętrzny dla Zboru, został uchwalony przez Zebranie Zboru, w trybie art. 19 ust. 8 pkt 1 Statutu Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu.
4. W zakresie sprawowania kultu Zbór jest w pełni samodzielny i autonomiczny, niezależny od jakiejkolwiek władzy duchownej i świeckiej.

Art. 2.

1. Obszarem działalności Zboru jest terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Siedzibą Zboru jest Wrocław.
3. Do realizacji swoich celów Zbór może tworzyć i znosić jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej w formie Placówki, działające w ramach osobowości prawnej Zboru, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.

4. Zbór może działać poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej z zachowaniem obowiązujących w tym zakresie przepisów.
5. Zbór może być członkiem krajowych i międzynarodowych organizacji międzykościelnych posiadających podobne cele i charakter.

Art. 3.

1. Zbór reprezentuje:
 - 1) Biskup;
 - 2) Komisja Finansowa Zboru.
2. Do reprezentowania Zboru na zewnątrz upoważniony jest Biskup lub osoba przez niego wskazana z zastrzeżeniem ust. 3, ust. 4 niniejszego artykułu.
3. W sprawach majątkowych Zboru wymagane jest współdziałanie Biskupa i jednego z członków Komisji Finansowej Zboru lub dwóch członków Komisji Finansowej Zboru.
4. W sprawach majątkowych Zboru przekraczających zwykły zarząd, w szczególności nabycia i zbycia ruchomości, nieruchomości oraz zaciągania zobowiązań finansowych wymagane jest współdziałanie, na podstawie uchwały Zebrania Zboru, Biskupa i jednego z członków Komisji Finansowej Zboru lub dwóch członków Komisji Finansowej Zboru.

ISTOTA USTROJU I SAMORZĄDU

Art. 4.

1. Najwyższa władza w Zborze należy do Jezusa Chrystusa, który jest głową swego ciała – widzialnej wspólnoty uczniów Chrystusa. Suwerennie zarządza nim przez Ducha Świętego, powołując do służby apostołów, proroków, ewangelistów, pasterzy i nauczycieli, których jako dojrzałych duchowo członków wspólnoty braterskiej obdarzył darem łaski (charyzmatem) do duchowego i organizacyjnego budowania Zboru.
2. Zbór stworzony do duchowego życia wyrażającego się w zewnętrznych aktach wiary, na skutek służby ewangelizacyjno-duszpasterskiej i organizacyjnej powołanych przez Chrystusa dojrzałych duchowo współbraci:
 - 1) na ich wniosek, jako mających prawo wypowiadać się w sprawach wiary, w oparciu o owoce ich pracy i wyświęcenie się w służbie na rzecz budowania ciała Chrystusowego tworzy jednostki organizacyjne realizujące jego cele, jak i określone organy upoważnione do podejmowania uchwał i decydowania w sprawach duszpastersko-organizacyjnych i majątkowych;
 - 2) dostrzegając u nich dar łaski Bożej do duchowego i organizacyjnego budowania Zboru, akceptuje i uznaje ich jako swoich pasterzy i nauczycieli, spośród których wyłania na czas nieokreślony do pracy duszpastersko-organizacyjnej Biskupa, Diakonów i Diakonisy.
3. Podstawowymi jednostkami organizacyjnymi Zboru realizującymi jego cele są Placówki, działające w ramach osobowości prawnej Zboru.
4. Organami uchwałodawczymi Zboru są:
 - 1) dla Zboru jako całości – Zebranie Zboru;
 - 2) dla Placówki – Zgromadzenie Placówki.
5. Organami duszpastersko-organizacyjnymi Zboru są:
 - 1) Biskup;
 - 2) Diakon;
 - 3) Kolegium Presbiterów.

6. Organami administracyjno-majątkowymi Zboru są:
 - 1) Biskup i Komisja Finansowa Zboru,
 - 2) Komisja Kontroli Finansowej Zboru;
7. Organami upoważnionymi do wypowiedziania się w sprawach wykładu Słowa Bożego w imieniu Zboru i do interpretacji postanowień Regulaminu Wewnętrznego są:
 - 1) w pierwszej instancji – Diakon;
 - 2) w drugiej instancji – Biskup;
 - 3) w trzeciej instancji – Kolegium Prezbiterów.
8. Organami odwoławczymi Zboru w sprawach organizacji kultu religijnego, duszpasterskich, doktrynalnych, etycznych i dyscyplinarnych oraz manifestacji darów duchowych dla członków poszczególnych jednostek organizacyjnych są:
 - 1) w pierwszej instancji – Diakon;
 - 2) w drugiej instancji – Biskup;
 - 3) w trzeciej instancji – Kolegium Prezbiterów.
9. Decyzje, postanowienia i uchwały organów poszczególnych jednostek organizacyjnych i Zboru podejmowane są jednomyślnie przez akklamację lub głosowanie zwykłą większością głosów, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.

II. CEL I FORMY DZIAŁANIA ZBORU

Art. 5.

1. Celem działalności Zboru jest:
 - 1) dokonywanie nowotestamentowych aktów wiary związanych z przebiegiem nabożeństwa, takich jak: śpiew, nauczanie, głoszenie Słowa Bożego, modlitwa wspólnotowa, doświadczanie i manifestowanie darów duchowych, łamanie chleba i picie wina oraz okolicznościowych związanych z aktem chrztu, błogosławieństwem dzieci i nowożeńców, modlitwą wstawieniową, namaszczeniem chorych i pogrzebem;
 - 2) wspólnotowe i indywidualne składanie świadectwa wiary w modlitwie, śpiewie, krzewieniu biblijnej etyki i wiedzy o Bogu zarówno w ramach przebiegu nowotestamentowego nabożeństwa, jak i w życiu osobistym, rodzinnym i społecznym;
 - 3) działalność duszpasterska, oświatowo-wychowawcza i opiekuńcza wobec członków Zboru i ich rodzin, katechumenów oraz sympatyków Zboru;
 - 4) pogłębianie braterstwa i jedności między chrześcijanami poprzez pielęgnowanie, wyznawanie i głoszenie biblijnych prawd wiary wśród swoich członków i wszystkich chrześcijan, przy jednoczesnym poszanowaniu odrębności poglądów w odczytywaniu tekstu Pisma Świętego w granicach dopuszczalnej nowotestamentowej heterodoksji.
2. Zbór, kierując się nakazem Pisma Świętego, prowadzi działalność misyjną, której celem jest:
 - 1) publiczne i indywidualne głoszenie biblijnych prawd wiary za pomocą zwiastowanego Słowa Bożego (katechezy) i środków masowego przekazu;
 - 2) organizowanie spotkań ewangelizacyjnych, konferencji, zgrupowań mających na celu uświadomienie ludziom potrzeby zbawienia przez Chrystusa i życia w Nim;
 - 3) czynienie uczniami Chrystusa wszystkich tych, którzy przyjęli biblijne prawdy wiary, w wyniku czego w akcie nawrócenia się (pokuty) i chrztu wyznali swoje grzechy, doświadczyli duchowego odrodzenia i zadeklarowali wolę życia w Chrystusie zgodnie z nauką apostołską i we wspólnocie braterskiej.

Art. 6.

1. Zbór realizuje swoje cele w szczególności poprzez:

- 1) organizowanie nabożeństw w ramach liturgii nowotestamentowej, tj. takiej formy przebiegu nabożeństwa, która umożliwia wszystkim członkom Zboru, w kontekście biblijnej idei powszechnego kapłaństwa, czynny w nim udział;
- 2) nauczanie biblijnych prawd wiary i zasad życia chrześcijańskiego w kwestiach etyczno-doktrynalnych i duszpastersko-organizacyjnych poprzez katechezę (usługę Słowem Bożym) w ramach przebiegu nowotestamentowego nabożeństwa, jak i w duszpasterstwie indywidualnym;
- 3) nauczanie dzieci i młodzieży, zebrania braterskie i siostrzane, spotkania, konferencje, zgrupowania integracyjno-duszpasterskie i kulturalno-edukacyjne, popularyzujące i krzewiące wiedzę z zakresu teologii biblijnej, śpiewu, literatury klasycznej, historii, filozofii, socjologii, psychologii, medycyny, sztuki, teatru, filmu, zagadnień społeczno-politycznych, za pomocą wykładów, pogadanek, wspólnej lektury prasy, książek czy projekcji filmów fabularnych i dokumentalnych;
- 4) udzielanie posługi duszpasterskiej w ramach liturgii nowotestamentowej poprzez nauczanie biblijnych prawd wiary, głoszenie Słowa Bożego, oraz w ramach spotkań okolicznościowych związanych z aktem chrztu, modlitwą wstawienniczą, błogosławieństwem dzieci i nowożeńców, namaszczeniem chorych, pogrzebem;
- 5) kształcenie i powoływanie duchownych;
- 6) tworzenie i znoszenie jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej w formie - Placówek;
- 7) prowadzenie ośrodków szkoleniowych, kulturalno-oświatowych, organizowanie seminariów biblijnych, teologicznych i innych form kształcenia;
- 8) organizowanie działalności charytatywnej wobec współbraci i bliźnich, placówek pożytku publicznego, fundacji, stołówek, szkół oraz innych form pomocy zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa;
- 9) praca i działalność gospodarcza, w myśl założeń nowotestamentowych i z zachowaniem obowiązujących przepisów prawa.

Art. 7.

1. Wszystkie formy działania Zboru organizowane są w obiektach własnych, najmowanych oraz w prywatnych mieszkaniach i domach poszczególnych członków.
2. Funkcje takie jak: Biskup, Diakon, Prezbyter, czy Diakonisa są rozumiane w biblijnym sensie ich znaczenia i nie mają w kontekście idei powszechnego kapłaństwa wiernych charakteru święceń kapłańskich, lecz cechy służby i posługi organizacyjno-duszpasterskiej wobec członków Zboru o podłożu charyzmatycznym i uznaniowym.

III. CZŁONKOWIE ZBORU

Art. 8.

1. Członkami Zboru są osoby przyjęte do Placówki na mocy decyzji wyrażonej poprzez aklamację Zgromadzenia Placówki podjętej na wniosek Diakona, po uprzednim poinformowaniu Biskupa.
2. Członkami Zboru mogą być jedynie osoby, które:
 - 1) posiadają pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 2) przeżyły nawrócenie i narodziły się na nowo przez Słowo i z Ducha Świętego;
 - 3) wyznają biblijne prawdy wiary widoczne w ich życiu duchowym i moralnym;

- 4) przyjęły chrzest według wzoru nowotestamentowego;
- 5) złożyły Zgromadzeniu Placówki deklarację członkowską – świadectwo swojej wiary.

Art. 9.

1. Członkowie Zboru mają prawo:
 - 1) uczestniczyć we wszystkich formach życia duchowego i organizacyjnego Placówki i Zboru;
 - 2) korzystać z opieki i posługi duszpasterskiej;
 - 3) korzystać z wszelkich form kształcenia organizowanego przez Placówkę i Zbór;
 - 4) otrzymywać niezbędne informacje dotyczące działalności Placówki i Zboru;
 - 5) uczestniczyć w zarządzaniu Placówką i Zborem, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego;
 - 6) odwołać się od decyzji Diakona do Biskupa, a w razie utraty zaufania do Biskupa – do Kolegium Prezbiterów, mając poparcie trzech członków Placówki, do której należą.
2. Członkowie Zboru mają obowiązek:
 - 1) składać świadectwo wiary poprzez czynny udział w życiu duchowym, organizacyjnym i liturgicznym Placówki i Zboru;
 - 2) dążyć do osobistego rozwoju duchowego, moralnego, intelektualnego i kulturalnego;
 - 3) żyć i postępować zgodnie z nowotestamentowymi zasadami doktrynalno-moralnymi i organizacyjnymi wyznawanymi przez Zbór;
 - 4) czynnie uczestniczyć w realizacji celów Placówki i Zboru;
 - 5) służyć braterską pomocą innym członkom Placówki i Zboru;
 - 6) otaczać właściwą opieką dobra duchowe i materialne Placówki i Zboru;
 - 7) dbać o dobre imię Placówki i Zboru;
 - 8) w miarę możliwości wspierać finansowo Placówkę i Zbór.

Art. 10.

1. Członkostwo w Zborze wygasa na skutek:
 - 1) wystąpienia;
 - 2) przeniesienia;
 - 3) skreślenia;
 - 4) wyłączenia;
 - 5) śmierci.
2. Członek Zboru może zrezygnować z członkostwa w Zborze poprzez złożenie oświadczenia o przeniesieniu swojego członkostwa do innej wspólnoty chrześcijańskiej lub o wystąpieniu ze Zboru Biskupowi lub Diakonowi Placówki do której należy.
3. Zgromadzenie Placówki na wniosek Biskupa lub Diakona może skreślić, tj. pozbawić członkostwa w Zborze członka Placówki, gdy przestał on uczestniczyć w duchowo-organizacyjnym życiu Placówki lub Zboru.
4. Zgromadzenie Placówki na wniosek Biskupa lub Diakona może wyłączyć członka Placówki ze Zboru za szerzenie poglądów niezgodnych z treścią Pisma Świętego i wykładnią Zboru, łamanie elementarnych zasad współżycia społecznego oraz postaw etycznych i organizacyjnych wynikających z Pisma Świętego i Regulaminu Wewnętrznego.
5. Osoba, której członkostwo wygasło, nie może rościć sobie żadnych praw do majątku Placówki i Zboru.

IV. DUCHOWNI

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Art. 11.

1. Duchowni Zboru powoływani i odwoływani są przez określone organy i jednostki organizacyjne Zboru, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.
2. Organy i jednostki organizacyjne Zboru w oparciu o owoc pracy dojrzałych duchowo członków Zboru, dostrzegając ich istotny wkład w realizację jej celów, przez aklamację powołują spośród nich na czas nieokreślony do pracy duszpasterskiej i organizacyjnej duchownych pełniących określone funkcje, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.

Art. 12.

1. Duchownymi Zboru mogą zostać dojrzały duchowo członkowie Zboru podejmujący się czynnej służby o charakterze duszpasterskim i organizacyjnym na rzecz Zboru, którzy doświadczyli chrztu w Duchu Świętym, przeszli próbę wiary, czynnie uczestniczą w liturgii jednostek organizacyjnych Zboru wyznając Chrystusa, posiadają powołanie do służby i spełniają biblijne kryteria, a ich postawa braterska oraz służba wywierają istotny wpływ duchowo-intelektualny, moralny, duszpasterski i organizacyjny na rozwój członków jednostek organizacyjnych Zboru.
2. Dojrzały duchowo członkowie Zboru wyróżniają się w szczególności:
 - 1) ciągłym samokształceniem się, poznawaniem biblijnych prawd wiary oraz nabywaniem wiedzy o otaczającym świecie;
 - 2) stałym składaniem świadectwa wiary poprzez swój rozwój moralny i duchowo-intelektualny;
 - 3) zdolnościami ewangelizacyjno-duszpasterskimi, organizacyjnymi i charytatywnymi, jak i czynną działalnością w tym zakresie wobec bliźnich i członków Wspólnoty;
 - 4) umiejętnością nauczania prawd wiary i zasad życia chrześcijańskiego w oparciu o treść Pisma Świętego, w asyście Ducha Świętego, w myśl zasady, że Pismo Święte jako ostateczny zapis nauki apostoelskiej służy przede wszystkim do wykrywania błędów i tym samym do pogłębiania prawd wiary, relacji braterskich i właściwej społeczności z Bogiem.

Art. 13.

1. Duchownymi Zboru są w trybie art. 18 Statutu Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu członkowie Zboru pełniący funkcję:
 - 1) Biskupa;
 - 2) Diakona;
 - 3) Diakonisy;
 - 4) Prezbitera, o którym mowa w art. 16.
2. Duchowni Zboru posiadają uprawnienia i obowiązki osób duchownych zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.
3. Biskup i Diakon jako funkcyjni organizatorzy życia duchowego i liturgicznego Zboru pełnią służbę ewangelistów, pasterzy i nauczycieli, a w szczególności:
 - 1) kierują organami i jednostkami organizacyjnymi Zboru;
 - 2) organizują działalność ewangelizacyjną, duszpastersko-edukacyjną i charytatywną;
 - 3) w ramach nabożeństwa i spotkań okolicznościowych udzielają posługi duszpasterskiej związanej z aktem:
 - a) nauczania biblijnych prawd wiary i postaw moralnych,

- b) łamania chleba i picia wina podczas Pamiętki Wieczerzy Pańskiej,
 - c) modlitwy wstawienniczej,
 - d) nowotestamentowego chrztu,
 - e) błogosławieństwa dzieci i nowożeńców,
 - f) namaszczenia chorych,
 - g) pogrzebu;
- 4) stoją na straży przestrzegania nowotestamentowych form liturgicznych, postaw moralnych i właściwego wykładu Pisma Świętego poprzez eliminowanie niebiblijnych praktyk i poglądów, a w szczególności:
- a) formalizmu religijnego, rytualizacji aktów wiary takich jak śpiew i modlitwa oraz ustanowionych przez Chrystusa znaków i symboli (chrztu i pamiętki Wieczerzy Pańskiej), będących w swej istocie zewnętrznym wyrazem wewnętrznie doświadczanej duchowej i zbawczej rzeczywistości,
 - b) dogmatyzacji biblijnych treści poprzez przenoszenie form pobożności nowotestamentowej z wewnętrzności, będącej skutkiem odnowy duchowej i postępowania według ducha poprzez posłuszeństwo Słowu Bożemu, na zewnętrzną religijno-obrzędową, akcentującą raczej uczynkowość niż stan serca,
 - c) absolutyzacji tekstu biblijnego, a w konsekwencji infantylnizmu i egzaltacji religijnej, jak i doszukiwania się działania Boga tam, gdzie go nie ma,
 - d) przypisywania nadmiernego znaczenia swoim uczynom będącym owocem ducha przez i w Chrystusie, a nie własnej sprawiedliwości oraz darom i doświadczeniom duchowym, jak i praktykom religijnym, które są raczej środkiem w życiu chrześcijanina, nie zaś celem,
 - e) pozabiblijnej kosmologii i demonologii, jak i niebiblijnej chrystologii i soteriologii;
- 5) upoważniają i angażują dojrzałych duchowo mężczyzn będących członkami Zboru do działań ewangelizacyjno-organizacyjnych i posługi duszpasterskiej związanej z aktami, o których mowa w ust. 3 pkt 3 niniejszego artykułu;
- 6) upoważniają i angażują dojrzałe duchowo kobiety do służby duszpastersko-organizacyjnej i charytatywnej na rzecz jednostek organizacyjnych Zboru.

SPOSÓB POWOŁYWANIA, ODWOŁYWANIA I UPRAWNIENIA DUCHOWNYCH

BISKUP

Art. 14.

1. Biskupa, na czas nieokreślony, powołuje Zebranie Zboru.
2. Biskupem może zostać dojrzały duchowo mężczyzna będący członkiem Zboru.
3. Odwołanie Biskupa przez Zebranie Zboru może nastąpić na skutek jego rezygnacji lub na jednomyślny wniosek Kolegium Presbiterów, w przypadku głoszenia przez niego poglądów i postaw niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego.
4. W razie rezygnacji, odwołania lub śmierci Biskupa, do momentu powołania nowego Biskupa jego obowiązki przejmuje jeden z Diakonów lub Presbiterów, o którym mowa w art. 16 bądź dojrzały duchowo mężczyzna będący członkiem Zboru wskazany przez Kolegium Presbiterów.
5. Dla pełniącego obowiązki Biskupa stosuje się przepisy dotyczące Biskupa.
6. Nowy Biskup powinien zostać powołany w ciągu sześciu miesięcy od dnia rezygnacji, odwołania lub śmierci poprzednika.
7. Biskup w sprawach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, zagadnień duszpasterskich, organizacyjnych, etycznych i dyscyplinarnych, jak i w sprawach o charakterze majątkowym, charytatywnym i pomocowym na skutek utraty zaufania do Komisji Finansowej Zboru ma prawo odwołać się do Kolegium Presbiterów, a w razie utraty zaufania do Kolegium Presbiterów może odwołać się od decyzji Kolegium Presbiterów do Zebrania Zboru.

DIAKON

Art. 15.

1. Diakona, na czas nieokreślony, powołuje Zgromadzenie Placówki na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Presbiterów.
2. Diakonem może zostać dojrzały duchowo mężczyzna będący członkiem Zboru.
3. Odwołanie Diakona przez Zgromadzenie Placówki może nastąpić na skutek jego rezygnacji bądź w przypadku głoszenia przez niego poglądów i postaw niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego – na wniosek Zgromadzenia Placówki za zgodą Biskupa i Kolegium Presbiterów lub na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Presbiterów.
4. Diakon w sprawach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, zagadnień duszpasterskich, organizacyjnych, etycznych i dyscyplinarnych ma prawo odwołać się do Biskupa, a w razie utraty zaufania do Biskupa może odwołać się od jego decyzji do Kolegium Presbiterów.
5. Diakon w wyjątkowych, uzasadnionych biblijnie przypadkach związanych z głoszeniem poglądów i postaw niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego może zostać zawieszony przez Biskupa w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych na czas nieokreślony.
6. W razie rezygnacji, zawieszenia, odwołania lub śmierci Diakona, do momentu powołania nowego Diakona jego obowiązki przejmuje na wniosek Biskupa i Kolegium Presbiterów za zgodą Zgromadzenia Placówki jeden z Presbiterów, o którym mowa w art. 16 lub dojrzały duchowo mężczyzna będący członkiem Zboru, cieszący się zaufaniem Zgromadzenia Placówki i Kolegium Presbiterów.
7. Dla pełniącego obowiązki Diakona stosuje się przepisy dotyczące Diakona.

8. Nowy Diakon powinien zostać powołany w ciągu trzech miesięcy od dnia rezygnacji, odwołania lub śmierci poprzednika.
9. Diakon w sprawie zawieszenia go w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych przez Biskupa ma prawo odwołać się do Kolegium Prezbiterów w terminie 14 dni od dnia zawieszenia. Nieodwołanie się w tym terminie jest równoznaczne z rezygnacją z funkcji Diakona bez prawa do stałego członkostwa w Kolegium Prezbiterów.

PREZBITER

Art. 16.

1. Duchowny Zboru, który zrezygnował z pełnienia funkcji Biskupa lub Diakona uzyskuje tytuł Prezbitera i prawo do stałego członkostwa w Kolegium Prezbiterów, o ile nie został on zawieszony, odwołany lub wyłączony na skutek głoszenia nauk niezgodnych z Pismem Świętym lub nieprzestrzegania zasad moralnych i obowiązków duszpasterskich i organizacyjnych Regulaminu Wewnętrznego.
2. Odwołanie Prezbitera może nastąpić w przypadku głoszenia przez niego poglądów i postaw niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego – na jednomyślny wniosek Kolegium Prezbiterów przez Zebranie Zboru.
3. Prezbiter w sprawach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, zagadnień duszpasterskich, organizacyjnych, etycznych i dyscyplinarnych ma prawo odwołać się do Biskupa, a w razie utraty zaufania do Biskupa ma prawo odwołać się od jego decyzji do Kolegium Prezbiterów.
4. Prezbiter w wyjątkowych, uzasadnionych biblijnie przypadkach związanych z głoszeniem poglądów i postaw niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi niniejszego Regulaminu Wewnętrznego może zostać zawieszony przez Biskupa w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych na czas nieokreślony.
5. Prezbiter ma prawo odwołać się w sprawie zawieszenia go w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych przez Biskupa w terminie 14 dni od dnia zawieszenia go do Kolegium Prezbiterów, a w razie utraty zaufania do Kolegium Prezbiterów może odwołać się w terminie 14 dni od dnia podtrzymania decyzji Biskupa przez Kolegium Prezbiterów do Zebrania Zboru.
6. Nieodwołanie się Prezbitera od decyzji zawieszenia go przez Biskupa w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych do Kolegium Prezbiterów w terminie 14 dni od dnia zawieszenia, jak i od decyzji w tej sprawie Kolegium Prezbiterów do Zebrania Zboru w terminie 14 dni jest równoznaczne z rezygnacją z funkcji Prezbitera i stałego członkostwa w Kolegium Prezbiterów.

DIAKONISA

Art. 17.

Diakonisami są dojrzałe duchowo kobiety będące członkami Zboru powoływane do wspierania służby organizacyjnej, charytatywnej i duszpasterskiej Biskupa, Diakonów i Kolegium Prezbiterów.

Art. 18.

1. Diakonisę, na czas nieokreślony, powołuje na wniosek Diakona Zgromadzenie Placówki za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów.
2. Diakonisą może zostać dojrzała duchowo kobieta będąca członkiem Zboru.
3. Odwołanie Diakonisy przez Zgromadzenie Placówki może nastąpić na skutek jej rezygnacji bądź w przypadku głoszenia przez nią poglądów i postaw niezgodnych

z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego – na wniosek Zgromadzenia Placówki za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów lub na wniosek Diakona za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów bądź na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów.

4. Diakona w sprawach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, zagadnień duszpasterskich, organizacyjnych, etycznych i dyscyplinarnych ma prawo odwołać się do Biskupa, a w razie utraty zaufania do Biskupa może odwołać się od jego decyzji do Kolegium Prezbiterów.
5. Diakona w wyjątkowych, uzasadnionych biblijnie przypadkach związanych z głoszeniem poglądów i postaw niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego może zostać zawieszona w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych na czas nieokreślony przez Diakona lub Biskupa.
6. Diakona w sprawie zawieszenia jej w działaniach duszpasterskich i organizacyjnych przez Diakona ma prawo odwołać się do Biskupa, a w przypadku zawieszenia jej przez Biskupa, w razie utraty zaufania do Biskupa w terminie 14 dni ma prawo odwołać się od jego decyzji do Kolegium Prezbiterów.
7. Nieodwołanie się Diakonisy od decyzji zawieszenia jej do Biskupa bądź Kolegium Prezbiterów w terminie 14 dni jest równoznaczne z jej rezygnacją z funkcji Diakonisy.

V. ORGANY ZBORU

Art. 19.

Organami Zboru są:

- 1) Zebranie Zboru;
- 2) Biskup;
- 3) Komisja Finansowa Zboru;
- 4) Kolegium Prezbiterów;
- 5) Komisja Kontroli Finansowej Zboru.

ZEBRANIE ZBORU

Art. 20.

1. Zebranie Zboru jest uchwałodawczym i odwoławczym organem Zboru.
2. Skład Zebrania Zboru stanowią:
 - 1) Biskup;
 - 2) Diakoni;
 - 3) Diakonisy;
 - 4) Prezbiterzy, o których mowa w art. 16;
 - 5) Członkowie Komisji Finansowej Zbór;
 - 6) Delegaci Placówek w liczbie określonej przez Kolegium Prezbiterów.
3. Delegatami na Zebranie Zboru mogą być członkowie Zboru skupieni w Placówkach Zboru posiadający pełną zdolność do czynności prawnych.
4. Delegatów na Zebranie Zboru powołuje Zgromadzenie Placówki w liczbie określonej przez Kolegium Prezbiterów.
5. Zebranie Zboru dąży do podejmowania decyzji, postanowień i uchwał jednomyślnie, w przypadku braku jednomyślności decyzje, postanowienia i uchwały Zebrania Zboru podejmowane są zwykłą większością głosów.

Art. 21.

1. Zebranie Zboru może być Zwyczajne lub Nadzwyczajne.
2. Zebranie Zboru Zwyczajne raz w roku obligatoryjnie zwołuje i prowadzi Biskup lub osoba wskazana przez niego bądź w przypadku nieobecności Biskupa osoba wskazana przez Kolegium Prezbiterów.
3. Zebranie Zboru Nadzwyczajne, w szczególnych przypadkach związanych z realizacją postanowień Regulaminu Wewnętrznego dotyczących uprawnień i zadań Biskupa, Kolegium Prezbiterów, Komisji Finansowej Zboru, Komisji Kontroli Finansowej Zboru, po uprzednim poinformowaniu Biskupa, może zwołać:
 - 1) Biskup, w trybie art. 14 ust. 7 oraz art. 22 ust. 2 pkt 2;
 - 2) Przewodniczący Komisji Finansowej Zboru, w trybie art. 23 ust. 7;
 - 3) Przewodniczący Komisji Kontroli Finansowej Zboru, w trybie art. 25 ust. 6;
 - 4) Prezbiter, o którym mowa w art. 16, w trybie art. 16 ust. 5.
4. Zebranie Zboru w szczególności:
 - 1) powołuje i odwołuje Biskupa, Komisję Finansową Zboru i Komisję Kontroli Finansowej Zboru;
 - 2) tworzy i znosi Placówki, na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów;
 - 3) w drodze uchwały z zastrzeżeniem art. 3 ust. 2 decyduje w sprawach majątku Zboru przekraczających zwykły zarząd, w szczególności nabycia i zbycia ruchomości, nieruchomości oraz zaciągania zobowiązań finansowych;
 - 4) decyduje o prowadzeniu przez Zbór działalności gospodarczej, zatrudnianiu pracowników i wysokości ich dochodów;
 - 5) w sprawach majątkowych rozstrzyga odwołania i wnioski Biskupa, Przewodniczącego Komisji Finansowej Zboru i Komisji Kontroli Finansowej Zboru;
 - 6) przyjmuje coroczne sprawozdanie Komisji Finansowej Zboru i udziela jej absolutorium;
 - 7) zatwierdza przedstawione przez Kolegium Prezbiterów propozycje zmian w Regulaminie Wewnętrznym Zboru;
 - 8) podejmuje decyzje i wyraża opinie w innych sprawach, których Regulamin Wewnętrzny nie reguluje.

BISKUP

Art. 22.

1. Biskup jest organem Zboru o charakterze kierowniczym, duszpastersko-organizacyjnym, administracyjnym i odwoławczym, koordynującym współpracę między organami i jednostkami organizacyjnymi Zboru oraz reprezentującym Zbór na zewnątrz, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.
2. Biskup w szczególności:
 - 1) wraz z Komisją Finansową Zboru reprezentuje Zbór w sprawach majątkowych, w trybie art. 3 ust. 3 i 4, art. 23 ust. 5 i 6 Regulaminu Wewnętrznego;
 - 2) realizuje cele i zadania Zboru, koordynuje współpracę między organami i jednostkami organizacyjnymi Zboru, zwołuje i przewodniczy Zebraniu Zboru, Komisji Finansowej Zboru, Kolegium Prezbiterów, Zebraniom Braterskim i Siostrzanym Zboru, a w szczególnych przypadkach związanych z wykonywaniem obowiązków Regulaminu Wewnętrznego zwołuje i przewodniczy Zgromadzeniu Placówki;
 - 3) stoi na straży właściwego wykładu Pisma Świętego, przestrzegania postaw etycznych oraz praktyk o charakterze liturgicznym poprzez nauczanie biblijnych prawd wiary,

- kultywowanie nowotestamentowej formy nabożeństwa, organizowanie zajęć o charakterze duszpastersko-integracyjnym, kulturalnym i edukacyjnym;
- 4) działa na rzecz rozwoju duchowego, intelektualnego i kulturalnego członków Zboru poprzez kształcenie, przygotowywanie i angażowanie członków Zboru do służby duszpasterskiej i organizacyjnej na rzecz Zboru;
 - 5) organizuje i prowadzi nabożeństwa zjazdowe Zboru, konferencje, zgrupowania duszpastersko-integracyjne i edukacyjne Zboru, spotkania okolicznościowe związane z chrztem, błogosławieństwem dzieci i nowożeńców, modlitwą wstawienniczą, namaszczeniem chorych, pogrzebem;
 - 6) dyscyplinuje członków Zboru poprzez indywidualne i publiczne ich napominanie, zawiesza Diakonów, Prezbyterów, o których mowa w art. 16 i Diakonisy oraz członków Zboru w działaniach duszpasterskich i w korzystaniu z darów duchowych; rozstrzyga odwołania członków Zboru w kwestiach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, zagadnień etycznych i dyscyplinarnych;
 - 7) wnioskuję o tworzenie i zniesienie przez Zebranie Zboru jednostki organizacyjnej działającej w formie Placówki, za zgodą Kolegium Prezbyterów;
 - 8) wnioskuję o powołanie i odwołanie Diakona za zgodą Zgromadzenia Placówki i Kolegium Prezbyterów;
 - 9) wnioskuję o dokonanie zmian w Regulaminie Wewnętrznym.

KOMISJA FINANSOWA ZBORU

Art. 23.

1. Komisja Finansowa Zboru działająca łącznie z Biskupem jest kolegialnym organem Zboru upoważnionym do reprezentowania Zboru w sprawach majątkowych, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.
2. Komisję Finansową Zboru stanowią powołani do służby na czas nieokreślony trzej jej członkowie, którzy spośród siebie wybierają Przewodniczącego Komisji Finansowej Zboru.
3. Odwołanie Przewodniczącego Komisji Finansowej Zboru lub członka Komisji Finansowej Zboru może nastąpić na skutek jego rezygnacji bądź w przypadku głoszenia przez niego poglądów i postaw niezgodnych z Pismem Świętym oraz zasadami organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego, na wniosek Zebrania Zboru, Komisji Kontroli Finansowej Zboru lub Biskupa.
4. Komisję Finansową Zboru zwołuje i przewodniczy jej Biskup lub Przewodniczący Komisji Finansowej Zboru.
5. Komisja Finansowa Zboru wraz z Biskupem prowadzi sprawy majątkowe, w trybie art. 3 ust. 3, ust. 4 i art. 21 ust. 4 pkt 3 Regulaminu Wewnętrznego, oraz działania o charakterze charytatywnym i pomocowym na rzecz członków Zboru i bliźnich, w trybie ust. 6, 7 i 8 niniejszego artykułu.
6. Komisja Finansowa Zboru z udziałem Biskupa dąży do podejmowania decyzji, postanowień i uchwał jednomyślnie w przypadku braku jednomyślności decyzje, postanowienia i uchwały podejmowane są zwykłą większością głosów, w przypadku równej liczby głosów decyduje głos Przewodniczącego Komisji Finansowej Zboru.
7. W przypadku wątpliwości co do zasadności dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku bankowym Zboru, na tle moralnym lub możliwości finansowych Zboru, Biskup lub Przewodniczący Komisji Finansowej Zboru ma prawo odwołać się do Kolegium Prezbyterów, a w razie utraty zaufania do Kolegium Prezbyterów – do Zebrania Zboru.

8. Do dysponowania środkami finansowymi zgromadzonymi na rachunku bankowym Zboru wymagane jest współdziałanie dwóch członków Komisji Finansowej Zboru, w trybie ust. 2 niniejszego artykułu.
9. Komisja Finansowa Zboru składa Zebraniu Zboru roczną informację o dochodach i wydatkach Zboru.

KOLEGIUM PREZBITERÓW

Art. 24.

1. Kolegium Prezbyterów jest organem Zboru o charakterze duszpastersko-organizacyjnym i odwoławczym mającym prawo do wypowiedzania się w sprawach majątkowych i dyscyplinarnych, dotyczących biblijnych prawd wiary, liturgii, manifestacji darów duchowych, rozwoju duchowo-intelektualnego, kulturalnego i organizacyjnego Zboru.
2. Skład Kolegium Prezbyterów stanowią:
 - 1) obligatoryjnie:
 - a) Biskup,
 - b) Diakoni,
 - c) Prezbyterzy, o których mowa w art. 16;
 - 2) uznaniowo:
 - a) zaproszeni przez Biskupa dojrzałe duchowo członkowie Placówek,
 - b) zaproszone przez Biskupa jako głos doradczy osoby niebędące członkami Zboru.
3. Kolegium Prezbyterów zwołuje i prowadzi Biskup, a w razie jego nieobecności osoba przez niego wskazana lub inna wskazana przez Kolegium Prezbyterów.
4. W przypadkach szczególnych w celu realizacji postanowień Regulaminu Wewnętrznego, po uprzednim poinformowaniu Biskupa, posiedzenie Kolegium Prezbyterów może zwołać:
 - 1) Diakon, w trybie art. 15 ust. 4 i ust. 9;
 - 2) Prezbyter, o którym mowa w art. 16, w trybie art. 16 ust. 3 i ust. 5;
 - 3) Diakonisa, w trybie art. 18 ust. 4 i ust. 6;
 - 4) Przewodniczący Komisji Finansowej Zboru, w trybie art. 23 ust. 7;
 - 5) członek Zboru mający poparcie trzech członków Placówki, do której należy, w trybie art. 9 ust. 1 pkt 6.
5. Kolegium Prezbyterów w szczególności:
 - 1) czynnie wspiera działania Biskupa w zakresie realizacji celów i zadań Zboru;
 - 2) wypowiada się w kwestiach doktrynalnych, liturgicznych, duszpasterskich, organizacyjnych, etycznych i dyscyplinarnych oraz manifestacji darów duchowych w oparciu o tekst biblijny, w myśl zasady, że prawdy wiary, pobożności i moralności nie mogą być poddawane głosowaniu;
 - 3) rozstrzyga odwołania i spory w kwestiach doktrynalnych, liturgicznych, duszpasterskich, organizacyjnych, etycznych, dyscyplinarnych, dotyczących manifestacji darów duchowych i majątkowych;
 - 4) wniosek o powołanie i odwołanie Biskupa przez Zebranie Zboru;
 - 5) na wniosek Biskupa wyraża zgodę na tworzenie i znoszenie przez Zebranie Zboru Placówki;
 - 6) na wniosek Biskupa wyraża zgodę na powołanie i odwołanie Diakona lub Diakonisy;
 - 7) określa liczbę delegatów dla poszczególnych Placówek na każde z osobna Zebranie Zboru;
 - 8) na wniosek Biskupa powołuje Komisję Mediacyjno-Pojednawczą na czas przeprowadzenia mediacji, której skład akceptują strony konfliktu, w sprawach:

- a) mających na celu wyjaśnienie sytuacji w Placówce, która przyjęła poglądy i postawy niezgodne z Pismem Świętym oraz z zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego,
 - b) związanych z tendencjami separatystycznymi niektórych członków Placówki, nieakceptowanymi przez pozostałych członków Placówki,
 - c) nieprzewidzianych przez Regulamin Wewnętrzny i nienależących do kompetencji innych organów Zboru lub Placówki;
- 9) na wniosek Biskupa przygotowuje propozycje zmian w Regulaminie Wewnętrznym Zboru.
6. Kolegium Prezbiterów dąży do podejmowania decyzji, postanowień i uchwał jednomyślnie; w przypadku braku jednomyślności decyzje, postanowienia i uchwały Kolegium Prezbiterów podejmowane są zwykłą większością głosów. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos Biskupa.

KOMISJA KONTROLI FINANSOWEJ ZBORU

Art. 25.

1. Komisja Kontroli Finansowej Zboru jest wewnętrznym organem kontrolnym Zboru powoływanym w celu przeprowadzenia oceny poprawności dysponowania majątkiem Zboru przez Komisję Finansową Zboru.
2. Komisja Kontroli Finansowej Zboru powoływana jest na wniosek trzech uczestników Zebrania Zboru na czas przeprowadzenia kontroli.
3. Skład Komisji Kontroli Finansowej Zboru stanowią trzej członkowie Zboru powołani przez Zebranie Zboru, którzy nie mogą jednocześnie pełnić funkcji:
 - 1) Biskupa;
 - 2) Przewodniczącego Komisji Finansowej Zboru;
 - 3) Członka Komisji Finansowej Zboru.
4. Osoby powołane do Komisji Kontroli Finansowej Zboru wybierają spośród siebie Przewodniczącego Komisji Kontroli Finansowej Zboru.
5. Komisja Kontroli Finansowej Zboru dąży do podejmowania postanowień i decyzji jednomyślnie; w przypadku braku jednomyślności postanowienia i decyzje ujęte w sprawozdaniu kontrolnym Komisji Kontroli Finansowej Zboru podejmowane są zwykłą większością głosów.
6. Komisja Kontroli Finansowej Zboru przedstawia pokontrolne sprawozdanie Zebraniu Zboru w ciągu trzech miesięcy od momentu jej powołania i w tym celu Przewodniczący Komisji Kontroli Finansowej Zboru może zwołać Zebranie Zboru.

VI. PLACÓWKA

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Art. 26.

1. Placówka jest podstawową jednostką organizacyjną Zboru nieposiadającą osobowości prawnej, realizującą cele i zadania Zboru, stworzoną w wyniku ewangelizacyjnej i duszpasterskiej działalności Zboru.
2. Placówkę tworzy i znosi Zebranie Zboru na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów.
3. By mogła zostać stworzona Placówka, niezbędna jest grupa co najmniej 7 osób, które zadeklarują swoje członkostwo w niej i zdolają wyłonić spośród siebie Diakona.

4. Obszarem działalności Placówki jest terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
5. Siedzibą Placówki jest miejscowość, w której stworzono Placówkę.
6. Placówka może użytkować i administrować majątkiem ruchomym i nieruchomym Zboru, który został użyczony Placówce w drodze uchwały Zebrania Zboru.
7. W jednej miejscowości może istnieć więcej niż jedna Placówka.
8. Placówka przyjmuje nazwę „Placówka Zboru Chrześcijan we Wrocławiu w/we «miejscowość»”; w razie powołania w jednej miejscowości kolejnej Placówki, przed nazwą Placówki umieszcza się kolejne liczebniki porządkowe, np.: „Druga Placówka Zboru Chrześcijan we Wrocławiu w/we «miejscowość»”.

ORGANY PLACÓWKI

Art. 27.

Organami Placówki są:

- 1) Zgromadzenie Placówki;
- 2) Diakon.

ZGROMADZENIE PLACÓWKI

Art. 28.

1. Zgromadzenie Placówki jest uchwałodawczym i odwoławczym organem dla członków Placówki.
2. Zgromadzenie Placówki stanowią wszyscy członkowie Placówki posiadający pełną zdolność do czynności prawnych.
3. Zgromadzenie Placówki obligatoryjnie raz w roku zwołuje i prowadzi Diakon lub osoba przez niego wskazana.
4. W szczególnych przypadkach związanych z realizacją postanowień Regulaminu Wewnętrznego dotyczących uprawnień i zadań Biskupa, po uprzednim poinformowaniu Diakona, Zgromadzenie Placówki może zwołać i prowadzić Biskup.
5. Zgromadzenie Placówki dąży do podejmowania decyzji, postanowień i uchwał jednomyślnie, w przypadku braku jednomyślności decyzje, postanowienia i uchwały Zgromadzenia Placówki podejmowane są zwykłą większością głosów.
6. Zgromadzenie Placówki w szczególności:
 - 1) powołuje i odwołuje Diakona na wniosek Biskupa za zgodą Kolegium Prezbiterów;
 - 2) powołuje i odwołuje Diakonisy na wniosek Diakona za zgodą Biskupa i Kolegium Prezbiterów;
 - 3) wyraża zgodę na przyjęcie do Placówki poprzez udzielenie chrztu nowotestamentowego lub na przyjęcie osoby już ochrzczonej w wieku dojrzałym oraz na skreślenie bądź wyłączenie członka Placówki, z zastrzeżeniem przepisów art. 8 ust. 1 i art. 10 ust. 3 i 4;
 - 4) powołuje delegatów Placówki na Zebranie Zboru w liczbie określonej przez Kolegium Prezbiterów oraz podejmuje decyzje i wyraża opinie w innych sprawach, których Regulamin Wewnętrzny nie reguluje.

DIAKON

Art. 29.

1. Diakon jest organem Placówki o charakterze kierowniczym, duszpastersko-organizacyjnym, administracyjnym i odwoławczym dla członków Placówki, oraz

reprezentującym Placówkę na zewnątrz, jak i wobec Kolegium Prezbiterów i Zebrania Zboru, zgodnie z przepisami Regulaminu Wewnętrznego.

2. Diakon w szczególności:

- 1) realizuje cele i zadania Placówki i Zboru, administruje majątkiem ruchomym i nieruchomym Zboru, który został użyczony Placówce w drodze uchwały Zebrania Zboru, zwołuje i przewodniczy Zgromadzeniu Placówki, Zebraniom Braterskim i Siostrzanym Placówki, reprezentuje Placówkę na zewnątrz, wobec Biskupa, Kolegium Prezbiterów i Zebrania Zboru;
- 2) stoi na straży właściwego wykładu Pisma Świętego, przestrzegania postaw etycznych oraz praktyk o charakterze liturgicznym poprzez nauczanie biblijnych prawd wiary, kultywowanie nowotestamentowej formy nabożeństwa, organizowanie zajęć o charakterze duszpastersko-integracyjnym, kulturalnym i edukacyjnym;
- 3) organizuje i prowadzi nabożeństwa Placówki, konferencje, zgrupowania duszpastersko-integracyjne i edukacyjne Placówki, spotkania okolicznościowe związane z chrztem, błogosławieństwem dzieci i nowożeńców, modlitwą wstawienniczą, namaszczeniem chorych, pogrzebem;
- 4) działa na rzecz rozwoju duchowego, intelektualnego i kulturalnego członków Placówki poprzez kształcenie, przygotowywanie i angażowanie członków Placówki do służby duszpasterskiej i organizacyjnej na rzecz Placówki i Zboru;
- 5) dyscyplinuje członków Placówki poprzez indywidualne i publiczne ich napominanie, rozstrzyga odwołania członków Placówki w kwestiach dotyczących wykładu prawd wiary, manifestacji darów duchowych, zagadnień etycznych i dyscyplinarnych, jak i zawiesza członków Placówki i Diakonisy Placówki w działaniach duszpastersko-organizacyjnych i w korzystaniu z darów duchowych;
- 6) wnioskuje o przyjęcie do Placówki poprzez udzielenie chrztu nowotestamentowego lub o przyjęcie osoby już ochrzczonej w wieku dojrzałym oraz o skreślenie bądź wyłączenie członka Placówki, z zastrzeżeniem przepisów art. 8 ust. 1 i art. 10 ust. 3 i 4;
- 7) zapoznaje nowo przyjętych członków Placówki z podstawami wiary, obowiązkami i prawami wynikającymi z Pisma Świętego i Regulaminu Wewnętrznego.

ZNIESIENIE PLACÓWKI

Art. 30.

1. Placówka może zostać zniesiona przez Zebranie Zboru na wniosek zgłoszony przez Biskupa do Zebrania Zboru za zgodą Kolegium Prezbiterów, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, w przypadku jeśli:
 - 1) Placówka przyjęła poglądy i postawy niezgodne z Pismem Świętym oraz z zasadami duszpasterskimi i organizacyjnymi Regulaminu Wewnętrznego;
 - 2) Placówka wyczerpała zdolności do prowadzenia dalszej działalności ewangelizacyjno-duszpasterskiej i organizacyjnej.
2. W przypadku Placówki, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Biskup przed wystąpieniem z wnioskiem do Zebrania Zboru o zniesieniu Placówki wnioskuje do Kolegium Prezbiterów o powołanie przez Kolegium Prezbiterów Komisji Mediacyjno-Pojednawczej w celu wyjaśnienia nadużyć i ewentualnego doprowadzenia do właściwego funkcjonowania Placówki.
3. W przypadku bezskuteczności działań Biskupa i Komisji Mediacyjno-Pojednawczej wobec Placówki stosuje się ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Likwidatorem Placówki, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 niniejszego artykułu, jest osoba wybrana przez Komisję Finansową Zboru.
5. Majątek pozostały po likwidacji Placówki, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 niniejszego artykułu, przechodzi na własność Zboru.

VII. MAJĄTEK ZBORU

Art. 31.

1. Zbór posiada majątek, na który składają się: nieruchomości, ruchomości i fundusze.
2. Na fundusz Zboru składają się: składki członków Zboru, darowizny i zapisy od osób fizycznych i prawnych oraz wpływy z działalności gospodarczej.

VIII. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

ZEBRANIE BRATERSKIE I SIOSTRZANE

Art. 32.

1. Zebranie Braterskie bądź Siostrzane Zboru lub Placówki jest zebraniem Braci (członków płci męskiej) lub Sióstr (członków płci żeńskiej). Zwoływane jest dla potrzeb Zboru przez Biskupa, dla potrzeb Placówki przez Diakona.
2. Celem Zebrań Braterskich i Siostrzanych jest utrzymywanie łączności braterskiej i siostrzanej, ujednolicanie w oparciu o tekst biblijny poglądów w kwestiach etycznych i prawd wiary, poszerzanie wiedzy o Bogu i Biblii oraz otaczającym świecie bez wyznaczania jakichkolwiek granic w jej poszukiwaniu.

DOKUMENTACJA ORGANÓW ZBORU

Art. 34.

1. Dokumenty Placówki i Zboru sporządzone przez organy Placówki lub Zboru mają postać: Regulaminu Wewnętrznego, Decyzji, Postanowienia, Sprawozdania, Protokołu, Uchwały, Umowy i Zaświadczenia.
2. Dokumenty Placówki i Zboru zawierają nazwę organu sporządzającego, nazwę dokumentu, miejsce, datę jego powstania, podpisy osób funkcyjnych w zależności od organu go sporządzającego, w przypadku:
 - 1) Biskupa – podpis Biskupa;
 - 2) Zebrania Zboru – podpis Biskupa, Przewodniczącego Komisji Finansowej Zboru w razie nieobecności Przewodniczącego Komisji Finansowej Zboru podpis jednego z członków Komisji Finansowej Zboru i dwóch delegatów Zebrania Zboru;
 - 3) Diakona – podpis Diakona;
 - 4) Zgromadzenia Placówki – podpis Diakona i dwóch uczestników Zgromadzenia Placówki;
 - 5) Kolegium Prezbiterów – podpis Biskupa i trzech biorących udział w posiedzeniu uczestników Kolegium Prezbiterów.
3. Dokumenty przechowywane są zgodnie z obowiązującymi przepisami przez organ Placówki lub Zboru właściwy do ich wytwarzania, a dodatkowo w przypadku:
 - 1) dokumentów Zebrania Zboru, Komisji Finansowej Zboru, Komisji Kontroli Finansowej Zboru, Kolegium Prezbiterów i Placówki – przez Biskupa;
 - 2) dokumentów Zgromadzenia Placówki i Kolegium Prezbiterów – przez Diakona.

Art. 35.

1. Zbór po spełnieniu ustawowych wymogów może wystąpić z wnioskiem o rejestrację jako niezależny związek wyznaniowy.
2. Zbór może rozwiązać się na mocy uchwały Zebrania Zboru.
3. Likwidatorem Zboru jest Komisja Finansowa Zboru lub osoba wskazana w uchwale Zebrania Zboru.
4. Majątek pozostały po rozwiązaniu się Zboru i jego likwidacji, na mocy uchwały Zebrania Zboru powinien być przekazany innym Kościołom, organizacjom chrześcijańskim, edukacyjnym lub charytatywnym bądź na inne cele społecznie użyteczne.
5. O sposobie podziału i przekazania majątku Zboru podmiotom wskazanym w uchwale Zebrania Zboru decyduje Komisja Finansowa Zboru.
6. W przypadku niewskazania podmiotów w uchwale o rozwiązaniu się Zboru majątek przechodzi w całości na cele charytatywne.

Art. 36.

Regulamin Wewnętrzny wchodzi w życie z dniem uchwalenia go przez Zebranie Zboru, zgodnie z przepisami art. 19 ust. 8 pkt 1 Statutu Zboru Ewangelicznego „Agape” w Poznaniu.

Biskup -
Przewodniczący Komisji Finansowej Zboru -

Podpisy członków Zboru upoważnionych przez Zebranie Zboru (2Kor. 13:1)

1.
2.